

lehet a végrehajtás foganatosításával várni, viszont miért viselje — a nem fizető adós helyett — a hitelező a 3 pengőt meghaladó fuvarköltséget?

A R. 26. §-a ismét szaporítja a jogorvoslattal meg nem támadható elsőfokú határozatok számát, amit semmiképen nem helyeselhetünk. Mindenki, így az elsőfokon eljáró bíró is tévedhet. A becsérték felemelésének a lehetősége könnyen megtörténhetik, viszont annak a leszállítása, már körülményesebb eljárást igényel.

A rendelet egyik, a hitelezőre legsérelmesebb, rendelkezését a 27. § tartalmazza, mely feltétlenül sürgős módosításra szorul. Különösen nem lehet a későbbi végrehajthatót büntetni azzal, hogy két hónapig árverés kitűzését ne kérhesse azért, mert egy más hitelező előzőleg egy árverést nem tartott meg.

A R. 32. §-a sem fogja az adósokat fizetésre serkenteni. Nem kívánható attól a hitelezőtől, — akit nem fizető adósa, magát is a tönk szélére juttattak, — hogy a csődnyitási kérelem előterjesztésével egyidőben 200 P-t helyezze bírói letétbe. Nagyon sok fizetni tudó, de fizetni nem akaró adós van, akit egyedül a csődnyitás veszélye kényszerített fizetésre. Ezen rendelkezést sürgősen hatályon kívül kell helyezni, legrosszabb esetben pedig a leteendő összeget 50 pengőre kell leszállítani. Ez is elegendő lesz ahhoz, hogy a hitelezők a bíróságokat a könynyelműen előterjesztett csődnyitási kérelmekről megkíméljék. Nem tudjuk az adósok melyik kategóriáját kívánja ez a rendelkezés megvédeni!?!

A R. 34. §-ának rendelkezéseit csak helyeselni tudjuk, mert a kedvezmény megadásáért folyamodó adós illetékekkel nem terhelhető. Azonban a hitelező által előlegezendő magas illetékeket is le kellene már szállítani, hiszen ezek is az adóst terhelik végeredményben, s annak kötelezettségeit súlyosbítják. *Ste.*

Ügyvédségi szemle.

Az Országos Ügyvédi Gyám- és Nyugdíjintézet reformja. Évek óta élénk vita tárgyát képezi az ügyvédi közéletben a nyugdíjintézet reformja. A legkülönbözőbb törekvések és reformtervek keletkeztek, amelyeket maga a nyugdíjintézet, a különböző kamarák és az ügyvédszövetség is több ízben megtárgyalt és a kérdéssel foglalkozó bizottságok és egyes kartársak részletes javaslatokat készítettek. Ezeket a javaslatokat a budapesti Ügyvédi Kamara választmánya a nyugdíjintézet vezetőségének és a javaslatot tevő kartársaknak a bevonásával a napokban együttesen letárgyalta és részletes elvi megállapításokat eszközölt, amelyek szerint most már egységes elgondolás alapján fogja

kérni az intézet törvényes reformját az igazságügyminiszteriumtól. Helyszűke miatt nem áll módunkban az összes javaslatokat részletesen ismertetni s különben is azokkal a jogi sajtó már részletesen foglalkozott. Így csak az érdekesebb kérdéseket vetjük fel rövid megvilágítással.

Felvetődött természetesen a javaslatok során az eddigi biztosítástechnikai rendszerrel szemben a kirovó-felosztó rendszer bevezetése is. Ezt azonban elvetették még az elhangzott közvetítő javaslat formájában is, hogy t. i. 50% -a a befizetéseknek tartalékoltassék és 50% osztassék fel a jelenlegi igényjogosultak között. Nemcsak azért vetették el ezt a javaslatot, mert a különböző fórumok által meghallgatott szakértők egyhangúlag mind ellene nyilatkoztak, hanem azon meggondolás alapján is, mert ez a rendszer még az 50% -os elosztás esetén is, a mostani 125 pengős befizetések mellett, csak 350 P évi nyugdíj, illetve ellátás kifizetését biztosítaná, mert az igényjogosultak száma folyton növekszik. Míg 1925-ben 465 özvegy, 1932. évben már 800 özvegy kapott ellátást a nyugdíjintézettől.

Az egyik javaslat, a nyugdíjintézeti járulék közvetlen fizetése helyett, a közvetett fizetés rendszerét kívánta volna bevezetni és ezt a törvénykezési illetékek 10% -os pótlékolásával kívánta megvalósítani. Ezt a javaslatot is elvetették, mert antiszociális. Csak azok az ügyvédek fizettek volna járulékot, akik peres praxist folytatnak és a legtöbbet azok, akiknek behajtási praxisuk van, holott az ma talán a legkevésbé jövedelmező. Az pedig, hogy ezt a terhet a jogkereső közönségre lehetne áthárítani, nem valószínű.

Ezzel szemben felirattal fordult a kamara az igazságügyminiszterhez, hogy a meghatalmazási bélyegeknél a nyugdíjintézet javára 25% -kal való pótlékolását elrendelő törvényes intézkedést sürgősen hajtsa végre.

Külön javaslat foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy a jövőben ne csak a kamarai tagdíjjárulékok, hanem a nyugdíjintézeti járulékok is progresszíve vettessenek ki. Ezt a javaslatot is elvetették, egyrészt, mert egy ilyen rendszer ellenkezne a nyugdíjintézet biztosítási intézet jellegével s lényegileg a progresszivitásnak bizonyos mértéke már jelenben is megvan. A kamarai tagdíjjárulékok progresszíven kivetett összegéből fedezik a kamarák azoknak a nyugdíjintézeti járulékait, akik nem tudják a reájuk kivetett összegeket megfizetni és elengedésben részesülnek.

Elfogadták azt a javaslatot, hogy a jövőben a nyugdíjintézeti járulékok megfizetéséért a felelősség alól a kamarák mentesíttessenek, módosíttassék az 1928. évi XI. t.-c.-nek az a rendelkezése, hogy a nyugdíjjárulék meg nem fizetése esetén a kamarából töröltessék az illető tag és a nyugdíjintézeti járulék meg nem fizetése csak az intézeti tagság felfüggesztését és el-

vesztését vonja maga után. Ezt a nagyon helyes elvet azonban nem kívánják összekapcsolni a fakultatív nyugdíjintézeti tagság rendszerével, hanem a kötelező tagság fenntartása mellett kívánják bevezetni. Ez az elv nemcsak az ügyvédségen könnyít, mert ezáltal szabadulnak a törlés rettenetes szankciójától és csak nyugdíjjogosultságukat veszítik el, hanem az intézet biztonságát is megóvná, mert a díjak tényleges befolyásával hozza összefüggésbe az intézet kötelezettségeit. A részletes elgondolás a következő:

a) ha a nyugdíjigény megnyilta alkalmával a tag hátralékban van, úgy az egész hátralékát (tőke, 5% kamat és behajtási készkiadás) az intézet köteles levonni a folyósítandó nyugdíjból,

b) ha az ügyvéd két évig nem fizet járulékot, akkor a nyugdíjintézet köteles a nyugdíjjogosultságát felfüggeszteni. Természetes, hogyha a felfüggesztés ideje alatt hal meg az ügyvéd, akkor nyugdíjigény nem marad utána. *Joga van azonban a felfüggesztés megszüntetését kérni, ha lefizeti a felfüggesztésig felmerült összes hátralékát, továbbá az azóta a többi tagokra kivetett nyugdíjjárulékot s ezek 5% kamatát.* Ebben az esetben a tag régi jogaiba visszahelyezendő, mintha a felfüggesztés meg sem történt volna.

c) A felfüggesztéstől számított 2 év eltelte után is bármikor kérheti az ügyvéd a nyugdíjintézetbe való felvételét, ha a felfüggesztés idejében fennállott összes hátralékát kifizeti, de ebben az esetben új karenciának van helye és a nyugdíj mértéke is ehhez a naphoz igazodik.

Segélyezés. A budapesti Ügyvédi Kamara az 1931—32. évben a kivetett szükségadóból 41.600 P inségsegélyt osztott ki az arra rászorult kartársaknak. A segélyek kiosztását egy bizottság végezte, amely a pártok delegáltjaiból alakított. A segélyezés során előfordult olyan eset is, hogy volt olyan kartárs, aki négyszer is részesült segélyben, s utána a büntető bíróság olyan ítéletet hozott ellene, hogy vagyon elleni bűncselekmény miatt börtönbüntetésre ítélték. Más méltánytalanságok is történtek.

Szükségesnek tartjuk most ezt a kérdést a kar nyilvánossága előtt felvetni, mert most aktuális lesz az új szükségadóból befolyó összegek felhasználása és ennek során az ilyen eseteket feltétlenül el kell kerülni. A kamara válaszmánya már foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy bizonyos szabályokat állít fel a segélyezésre vonatkozóan. Sürgősen meg kell alkotni ezeket a statutumokat. De még ennél is fontosabb, hogy a segélyezés kérdését egy szűkebb bizottság hatáskörébe utalják, minden kérvénynek külön előadót jelöljenek ki, hogy így az erkölcsi felelősségnek nagyobb mértéke mellett intéztessenek az ilyen ügyek.

Adatok. A budapesti Ügyvédi Kamara az utolsó 5 évben tagdíjnemfizetés miatt az ügyvédek lajstromából az 1928. évi.